

Kulturens væsen, kulturens formål og kulturens folkelige forankring er for længst er blevet over-døvet af halvdårlige kunstneres evige forsøg på at retfærdiggøre deres produktioner gennem på-stande om banebrydende eller grænseoverskridende genialiteter. Kunstnerne laver ikke længere kunst for at skabe glæde begejstring eller folkelig anerkendelse. I dag er dagsordenen sat for kunstneriske udfoldelser, som alene har til formål at tilfredsstille et snævert, magtfuldt publikum af medlemmer i de råd, udvalg og kommissioner, som med opblæst højtidelighed uddeler skattey-dermidlerne.

I vore dage er der stadig steder på Jorden, hvor totalitære regimer misbruger kunstneres prosti-tution af deres virke til at få skabt glansbillede af diktatoren. I Irak har vi det måske tydeligste eksempel, men også Kina og andre kommunistiske lande er stadig godt med.

Men sådan er det jo ikke i Danmark. Vi har demokrati, vi har folkevalgte politikere, som gen-nem store og små flertalsdannelser vedtager, hvilken kulturpolitik vi skal have, og hvilken skatte-politik der skal betale regningen. Men er vores system nu egentligt så forskelligt fra de totalitære regimer? Når en »pose guld« stilles frem i et udvalg, et råd eller en kommission med en lovramme om fordeling til kunstnere, hvad sker så? Politikere udnævner i demokratiets navn medlemmer af dette udvalg, dette råd eller denne kommission. De skal uddele pengene til kunstnere for deres virke. Problemet er bare, at »posen med guld« ikke er uendelig. Der er en fast beløbsramme, som skal overholdes. Udvalget, nævnet eller kommissionen må altså foretage en udvælgelse af, hvilke ansøgere som kan komme i betragtning. Valg betyder også fravalg. Selv om det ikke sker i form af et dekret fra politbureauet eller diktatoren, så vil disse udvalg, nævn og kommissioners valg og fravalg medføre adfærdsregulering i kunstnerkredse.

Der bliver tale om en statsdirigering af kunsten. Vi får kunstnerne til at prostituere deres virke, for ellers modtages ingen »pose guld«. Vi har i demokratiet så givet frihed til, at enhver for egen regning kan give sit kunstneriske udtryk uden indblanding fra statsmagten. Dog ikke, hvis man gør skade på andres ejendom!

År efter år har disse udvalg, nævn og kommissioner sat standarden i Danmark gennem deres valg og fravalg. Og derfor har vi ingen fri kultur i Danmark. Vi kan vælge en af to muligheder. Vi kan bruge nationalbudgettet tre gange og gøre alle lige ved at give tilskud til alt – det kan jeg ikke anbefale. Eller vi kan standse de 12 mia. kr. i offentlige tilskud som hvert år tvangsopkræves hos skatteyderne for efterfølgende at blive givet ud til de kunstnere, som prostituerer sig mest for sta-tens autoriserede smag.

Fremskridtspartiet vil med sine ændringsforslag bringe denne kulturpolitik til ophør og frem-sætter derfor en række ændringsforslag, der har til formål at standse statens tilskud til kulturen. Derefter må også kommunale og amtslige tilskud til kulturlivet afvikles.

8.1.9. Orlovsområdet:

Fremskridtspartiet er ikke modstander af, at folk kan optjene ret til at holde orlov fra deres arbejde i en periode. Men det må være et anliggende mellem den enkelte lønmodtager og dennes arbejds-giver. Det kan f.eks. gøres til genstand for overenskomstforhandlinger, således at f.eks. en lønstig-ning skiftes ud med et system, hvorefter man optjener en orlovspulje for hver måned, man arbej-der, eller lignende. Det vigtigste er, at det ikke længere er et mellemværende i forhold til skatte-yderne, men mellem arbejdsmarkedets parter.

De nuværende orlovsordninger blev indført for at få ledigheden »rørt rundt i den store gryde«, som arbejdsministeren så klart udtrykte det. Formålet var altså, at nogle ledige kunne komme i arbejde, mens en person med arbejde kunne komme på orlov. Men systemet har i dag udviklet sig til at være et velfærdsgode, der betragtes som en velerhvervet ret – selv om muligheden kun har eksisteret i få år. Denne sag understreger, hvor forsigtig man skal være med at indføre nye vel-færdstilbud. De bliver nemlig aldrig afskaffet igen, eftersom der altid vil være nogen, som gør vrøvl, og politikere, der ikke har modstandskraft til at modstå presset.

Orlovsordningerne er ikke andet end statsbetalt ferie. Uanset om folk er på uddannelsesorlov, forældreorlov eller sabatorlov, så er det tale om, at man kan gå i en periode og modtage offentlig